

Daniels bok – nummer sextiofyra

Att avtäckta profetian: att knyta den 11 september 2001 till beseglingstiden, det sena regnet och Kristi slutliga verk

Jeff Pippenger
2024-01-28

I de senaste artiklarna har vi hänvisat till några få avsnitt ur Profetians Ande som identifierar en tidsperiod från den 11 september 2001 till dess att Mikael träder upp och människans nådatid avslutas. Under denna tidsperiod finns det ett fåtal profetiska illustrationer som identifierar Kristi sista verk i det Allra Heligaste.

Kristi verk i helgedomen framställs i synen vid Ulai-floden i Daniels åttonde kapitel, och syster White har upplyst oss om att synen vid Ulai-floden nu håller på att uppfyllas. Det avslutande verk som utförs i den himmelska helgedomen, och som nu håller på att uppfyllas, framställs med en mångfald profetiska uttryck. Det framställs, bland andra profetiska framställningar, såsom beseglingstiden, det sena regnet, frälsningens avslutande verk och templets rening. Det är viktigt att sammanföra dessa uttryck och också att placera dem i deras rätta historiska sammanhang.

”Vid den tiden, medan frälsningsverket går mot sitt slut, kommer nöd att drabba jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns verk. Vid den tiden skall ’det senare regnet’, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängelns höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjutas.” Early Writings, 85.

”Den tredje ängelns verk” är också ”frälsningens verk”, vilket bereder ”de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjutas.”

Och folken vredgades, och din vrede har kommit, och tiden för de döda, att de skall dömas, och att du skall löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som fruktar ditt namn, små och stora, och fördärva dem som fördärvar jorden. Uppenbarelseboken 11:18.

Folken vredgas innan nådatiden avslutas (vilket är när Guds vrede utgjuts), men när folken vredgas hålls de också ”i schack”. Den ”tid” då folken vredgas utmärker början på frälsningens avslutande verk, och frälsningens avslutande verk är beseglingen av Guds folk.

”Guds sanna folk, som bär Herrens verks anda och själars frälsning i sitt hjärta, kommer alltid att betrakta synden i dess verkliga, syndfulla karaktär. De kommer alltid att stå på den trogna och rättframma behandlingens sida när det gäller de synder som så lätt ansätter Guds folk. Särskilt i det avslutande verket för församlingen, under beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen som ska stå utan fläck inför Guds tron, kommer de att djupast känna orätten hos Guds bekännande folk. Detta framställs med kraft genom profetens skildring av det sista verket under bilden av männen, var och en med ett fördärvsvapen i sin hand. En man bland dem var klädd i linne och hade ett skrivdon vid sin sida. ’Och Herren sade till honom: Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och ropar

över alla de styggelser som bedrivs därinne.” Testimonies, band 3, 266.

Folken hålls tillbaka för att inte hindra beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. I Uppenbarelsebokens sjunde kapitel framställs de vredgade folk som hålls tillbaka såsom fyra vindar som hålls tillbaka under just samma tidsperiod, och den tiden anges uttryckligen som en tidsperiod.

”Satan använder nu varje list under denna beseglingens tid för att hålla Guds folks sinnen borta från den närvarande sanningen och få dem att vackla. Jag såg ett täckelse som Gud drog över sitt folk för att skydda dem i nödens tid; och varje själ som var fast besluten för sanningen och var ren i hjärtat skulle täckas med den Allsmäktiges täckelse.

”Satan visste detta, och han verkade med väldig kraft för att hålla så många människors sinnen som möjligt vacklande och osäkra inför sanningen. ...

”Jag såg att Satan var verksam på dessa sätt för att distrahera, bedra och dra bort Guds folk, just nu i denna beseglingens tid. Jag såg några som inte stod fasta för den nuvarande sanningen. Deras knän darrade, och deras fötter gled, eftersom de inte stod fast grundade på sanningen, och den allsmäktige Gudens täckelse kunde inte bredas ut över dem medan de således darrade.

”Satan sökte med all sin list att hålla dem kvar där de var, tills förseglingen var förbi, tills skyddstäcket hade dragits över Guds folk och de stod utan tillflykt undan Guds brinnande vrede i de sju sista plågorna. Gud har börjat dra detta skydd över sitt folk, och det skall snart vara draget över alla som skall ha en tillflykt på slaktens dag. Gud kommer att verka med kraft för sitt folk; och Satan kommer också att tillåtas verka.” Early Writings, 43, 44.

Syster White skrev dessa ord år 1851, fem år innan Guds folk trädde in i det laodiceiska tillståndet och fördröjde beseglingsprocessen genom att förkasta det ökade ljuset om de ”sju tiderna”. Det ljuset skulle ha förökat och fullbordat Guds verk med att övertäcka sitt folk före de sju sista plågorna. I stället gjorde Guds folk uppror och blev dömda att vandra i Laodiceas öken, såsom förebildat genom det forntida Israels uppror och ökenvandring. Hur många av det forntida Israels upprorsmakare gick in i det utlovade landet? Vilket ställe i Bibeln, eller i Profetians Ande, anger att några laodiceer kommer att bli frälsta? Svaret är: ”Ingen!” ty en laodice är lika förlorad som dem i det forntida Israel som dog i öknen.

Beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen utgör en tidsperiod, och den börjar när de fyra änglarna håller tillbaka de fyra vindarna, vilket också är den tid då folken vredgas men ändå hålls i schack. Under beseglingstiden bereder Gud sitt folk att bestå under de sju sista plågornas tid, och denna beredelse framställs som att han drar ”ett täcke” över sitt folk; den framställs också som att fullborda frälsningens verk och fullborda den tredje ängelns verk. Den beredelse som framställs genom alla dessa bilder grundar sig på mottagandet av ”närvarande sanning”.

De som inte kommer att stå ”orubbligt för den nuvarande sanningen” är de som var ”vacklande”, eftersom deras sinnen inte var inriktade på ”den nuvarande sanningen”. Hon skriver att hon ”såg några som inte stod orubbligt för den nuvarande sanningen. Deras knän skälvde, och deras fötter

gled, eftersom de inte stod fast grundade på sanningen, och den allsmäktige Gudens täckelse kunde inte dras över dem medan de sålunda skälvde.”

Den ”närvarande sanningen” är det som tillhandahåller ”täcket”, och ”täcket” framställs också som ”Guds sigill”. ”Guds sigill” förebildades av det blod som täckte hebreernas dörrar och som gjorde det möjligt för den fördärvande ängeln att gå förbi de hem där dörren var ”täckt” med blodet. ”Täcket” är ”beseglingen”, och ”beseglingen” fullbordas genom den ”närvarande sanningen”.

Helga dem genom din sanning: ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

Varje reformrörelse hade sitt eget särskilda tema, och temat för de etthundrafyrtiofyrtatusens reformatoriska rörelse är ”den tredje Veons islam”. Den ”närvarande sanningen” i de sista dagarna är den tredje Veons islam.

”Skrifterna öppnar sig ständigt för Guds folk. Det har alltid funnits och kommer alltid att finnas en sanning som är särskilt tillämplig för varje generation.” Review and Herald, 29 juni 1886.

Det är ett nutida sannings”budskap” som beseglar Guds folk i de sista dagarna, och beseglingstiden framställs som begynnande när de fyra vindarna hålls tillbaka. Folken vredgades den 11 september 2001, och vid den tidpunkten började beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, då det sena regnet, som är ”ett budskap”, började avförseglas.

”För Johannes öppnades scener av djupt och gripande intresse i församlingens erfarenhet. Han såg Guds folks ställning, faror, strider och slutliga befrielse. Han nedtecknar de avslutande budskapen som skall mogna jordens skörd, antingen som kärvar för den himmelska ladan eller som fångar för förintelsens eld. Ämnen av oerhörd betydelse uppenbarades för honom, särskilt för den sista församlingen, för att de som skulle vända sig från villfarelse till sanning måtte bli undervisade om de faror och strider som låg framför dem. Ingen behöver vara i mörker beträffande det som skall komma över jorden.” The Great Controversy, 341.

När folken vredgades hölls de samtidigt tillbaka, och ”det sena regnet” började falla, och det sena regnet är budskapet om ”den närvarande sanningen” som beseglar Guds folk.

”Arbetet i Battle Creek är av samma slag. Ledarna vid sanatoriet har blandat sig med icke-troende och i större eller mindre utsträckning upptagit dem i sina råd, men det är som att gå till verket med slutna ögon. De saknar urskillningsförmåga att se vad som när som helst kommer att bryta in över oss. Det finns en anda av förtvivlan, av krig och blodsutgjutelse, och den anden kommer att tillta ända fram till tidens allra slut. Så snart Guds folk blir beseglat i sina pannor – det är inte något sigill eller märke som kan ses, utan ett befästande i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas – så snart Guds folk är beseglat och berett för skakningen, kommer den. Ja, den har redan börjat. Guds domar vilar nu över landet för att ge oss varning, så att vi kan veta vad som kommer.” Manuscript Releases, volym 10, 252.

”Beseglingen” är ”ett stadgande i sanningen”. I sammanhanget av beseglingstiden skriver hon: ”Det finns en anda av förtvivlan, av krig och blodsutgjutelse, och den anden kommer att tillta ända

till tidens allra slut.” När nationerna vredgas, kommer de att hållas tillbaka, men ”krig och blodsutgjutelse”, framställda som de fyra vindarna, ”kommer att tillta ända till tidens allra slut”. Islam i det tredje veet stegrar successivt sin krigsföring ända till tidens allra slut, och den profetiska förståelsen av islam som ”temat” i de etthundrafyrtiofyratusens reformation tilltar samtidigt under samma tidsperiod. Den successiva stegring som åstadkoms genom islam löper parallellt med utgjutandet av det sena regnet under exakt samma tidsperiod, ty det sena regnet är ett ”budskap”.

”De smorda som står inför hela jordens Herre har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom skyddande kerub. Genom de heliga väsen som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om inte denna heliga olja utgöts från himlen i budskapen från Guds Ande, skulle onskans makter ha fullständig kontroll över människorna.

”Gud blir vanärad när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene oljan som han vill utgjuta i våra själar för att förmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då kommer de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, att finna, likt de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva kraft att få tag i oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds Helige Ande, om vi vädjar, såsom Mose gjorde: ’Låt mig få se din härlighet’, då blir Guds kärlek utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören kommer den gyllene oljan att meddelas oss. ’Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens sol lyser Guds barn som ljus i världen.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Det sena regnet börjar ”stänka” och tilltar slutligen till en full utgjutelse. Det ”stänkande” av det sena regnet identifieras som att regnet blir ”uppmätt”, och den fulla utgjutelsen inträffar när det utgjuts ”utan mått”. Sister White identifierar tydligt en tid då det sena regnet faller, och somliga tar emot det och somliga gör det inte. Vid den tiden blir regnet ”uppmätt”, eller så ”stänker” det.

Några människor kommer att inse att något håller på att ske, men det kommer endast att injaga dem fruktan.

”I församlingarna skall det ske en underbar uppenbarelse av Guds kraft, men den kommer inte att verka på dem som inte har ödmjukat sig inför Herren och öppnat sitt hjärtas dörr genom bekännelse och omvändelse. I uppenbarelsen av den kraft som upplyser jorden med Guds härlighet kommer de endast att se något som de i sin blindhet anser vara farligt, något som kommer att väcka deras fruktan, och de kommer att rusta sig för att stå emot det. Eftersom Herren inte verkar i enlighet med deras förväntningar och ideal, kommer de att motsätta sig verket. ”Varför”, säger de, ”skulle vi inte känna Guds Ande, när vi har varit i verket så många år?” Eftersom de inte gav gensvar på varningarna, på vädjdandena, i Guds budskap, utan envist sade: ”Jag är rik och har fått överflöd och behöver ingenting.”” Maranatha, 219

”Många har i stor utsträckning misslyckats med att ta emot det förra regnet. De har inte erhållit alla de välsignelser som Gud därigenom har berett för dem. De väntar sig att bristen skall fyllas

genom det senare regnet. När den rikaste överflödande nåd skall utgjas, ämnar de öppna sina hjärtan för att ta emot den. De begår ett fruktansvärt misstag. Det verk som Gud har påbörjat i människohjärtat genom att ge sitt ljus och sin kunskap måste ständigt fortgå. Varje människa måste inse sitt eget behov. Hjärtat måste tömmas på all orenhet och renas för Andens inneboende. Det var genom bekännelse och övergivande av synd, genom innerlig bön och helgelse av sig själva åt Gud, som de första lärjungarna förberedde sig för den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen. Samma verk, men i större grad, måste utföras nu. Då behövde den mänskliga medarbetaren endast be om välsignelsen och vänta på att Herren skulle fullkomna verket med honom. Det är Gud som har påbörjat verket, och han skall fullborda sitt verk och göra människan fullkomlig i Jesus Kristus. Men nåden, sådan den framställs genom det förra regnet, får inte försummas. Endast de som lever upp till det ljus de har skall få större ljus. Om vi inte dagligen går framåt i att förverkliga de verksamma kristna dygderna, skall vi inte känna igen den Helige Andes uppenbarelser i det senare regnet. Det kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi skall inte urskilja eller ta emot det.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

I detta avsnitt anger hon att det finns en tid då ”den rikaste överflödande nåd skall utgjas”, och därmed utpekar hon en tid då det sena regnet utgjs utan mått. I samband med detta förhållande anger hon att endast de som lever upp till det ljus de har kommer att få större ljus. I denna princip är det tydligt att ljuset (som är den närvarande sanningen) tilltar gradvis. I den sista meningen anger hon en tid då det sena regnet faller, och somliga känner igen och tar emot det, medan andra inte gör det. Om du inte känner igen budskapet, vilket är det sena regnet, kommer du inte att ta emot det.

”Vi får inte vänta på det sena regnet. Det kommer över alla som vill erkänna och tillägna sig den dagg och de nådesregn som faller över oss. När vi samlar upp ljusets spillror, när vi värdesätter Guds säkra nådegåvor, han som älskar att vi förtröstar på honom, då skall varje löfte uppfyllas. [Jesaja 61:11 citerat.] Hela jorden skall uppfyllas av Guds härlighet.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 984.

Vid den tid då de vredgade folken hålls tillbaka börjar det sena regnet att ”utmätas”. När ”den rikaste nådens överflöd skall bli skänkt”, utpekar detta den tid då det sena regnet utgjs utan mått.

Vid den tid då folken vredgas, men ändå hålls tillbaka, börjar det sena regnet falla, men det är ”uppmätt”, eftersom församlingen vid den tidpunkten är blandad med vete och ogräs. Det är regnet som för både vetet och ogräset till mognad, och det sena regnet är den närvarande sanningens budskap, som antingen igenkänns och tas emot, eller inte. Alla dessa profetiska begrepp identifieras tydligt i Skrifterna. Den 11 september 2001 började det sena regnet att ”stänka”, och det tilltar gradvis till dess att Midnattsropets budskap anländer och de visa och de oförståndiga jungfrurna för alltid skiljs åt.

De visa upphöjs då till ett baner för att kalla Guds andra hjord ut ur Babylon, och då utgjs det sena regnet utan mått och fortsätter att falla till dess att Mikael träder fram och människans nådatid avslutas.

”Jag såg att de fyra änglarna skulle hålla de fyra vindarna tillbaka tills Jesu verk var fullbordat i helgedomen, och därefter skall de sju sista plågorna komma.” Early Writings, 36.

Att hålla tillbaka de fyra vindarna representerar Guds försynsmässiga kontroll över de tilltagande domar som han tillåter att äga rum i de sista dagarna. De fyra änglarna håller de fyra vindarna tillbaka under den tid då de etthundrafyrtiofyra tusen beseglas, men under denna tidsperiod råder "förtvivlans, krigets och blodspillans anda, och den anden kommer att tillta". När den siste av Guds barn har blivit besegrad, kommer Mikael att träda fram och de fyra vindarna kommer att helt släppas lösa, och de sju sista plågorna kommer.

I den "stora jordbävningens" "stund" i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, de "svåra tiderna" i Daniels nionde kapitel, när gatan och muren är färdigbyggda, är den tid då "folken vredgades". Under den tidsperioden kommer det sena regnet att utgjas i "mått". Jesaja identifierar den tid då det sena regnet mäts, och han utmärker den tiden som "östanvindens dag". "Östanvindens dag" var den 11 september 2001.

Vi skall i nästa artikel fortsätta att betrakta "mätandet" av det sena regnet, men det bör ihågkommas att juvelen i Millers dröm, som på Habackuks heliga tavlor framställs såsom Islams tre ve, skall lysa tio gånger klarare i de sista dagarna än när den först sammanfördes av Miller.

"Vid ett tillfälle, när jag befann mig i New York City, blev jag under nattens timmar kallad att betrakta byggnader som reste sig våning efter våning mot himlen. Dessa byggnader garanterades vara brandsäkra, och de uppfördes för att förhärliga sina ägare och byggmästare. Högre och allt högre reste sig dessa byggnader, och i dem användes det dyrbaraste material. De som ägde dessa byggnader frågade sig inte: 'Hur kan vi bäst förhärliga Gud?' Herren fanns inte i deras tankar.

"Jag tänkte: 'O, att de som på detta sätt använder sina medel kunde se sin väg så som Gud ser den! De hopar upp praktfulla byggnader, men hur dåraktigt ter sig deras planerande och uttänkande i universums Härskares ögon. De rannsakar inte med hjärtats och sinnets alla krafter hur de må förhärliga Gud. Detta, människans första plikt, har de förlorat ur sikte.'"

"När dessa höga byggnader restes, gladde sig ägarna i äregirig stolthet över att de hade pengar att använda till att tillfredsställa jaget och väcka sina grannars avund. Mycket av de pengar som de sålunda investerade hade erhållits genom utpressning, genom att hårt förtrycka de fattiga. De glömde att i himlen förs räkenskap över varje affärstransaktion; varje orättfärdig uppgörelse, varje bedräglig handling, är där upptecknad. Den tid kommer då människor i sitt bedrägeri och sin fräckhet når en gräns som Herren inte tillåter dem att överskrida, och de skall lära att Jehovas långmodighet har sin gräns.

"Den scen som därefter framställdes för mig var ett brandlarm. Människor såg på de höga och förmodat brandsäkra byggnaderna och sade: 'De är fullkomligt säkra.' Men dessa byggnader förtärdes som om de varit gjorda av beck. Brandsprutorna kunde ingenting göra för att hejda förödelsen. Brandmännen var oförmögna att använda sprutorna.

"Jag har fått undervisning om att när Herrens tid kommer, om ingen förändring har ägt rum i de stolta, äregiriga människornas hjärtan, skall människor finna att den hand som hade varit stark att frälsa också skall vara stark att förgöra. Ingen jordisk makt kan hejda Guds hand. Inget material kan användas vid uppförandet av byggnader som kan bevara dem från förstörelse när

Guds bestämda tid kommer att sända vedergällning över människor för deras förakt för Hans lag och för deras själviska äregirighet.” Testimonies, band 9, 12, 13.